

Tijdschrift voor Tandheelkunde

DECEMBER 1933

XL JAARGANG AFLEVERING 12

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE SOCIALE TANDHEELKUNDE IN NEDERLAND

616.314 : 304.

Op Zaterdag 18 November werd te Utrecht opgericht de „Nederlandsche Vereeniging voor Sociale Tandheelkunde”.

Onder de aanwezigen bevonden zich, naast vertegenwoordigers van de Geneeskunde en de Tandheelkunde, ook afgevaardigden van verschillende Kruis-Vereenigingen en andere organisaties met gelijke doelstellingen, benevens particulieren die zich voor dit doel interesseeren.

Art. 2 der Statuten luidt als volgt:

De Vereeniging stelt zich ten doel: de bevordering van de zorg voor het verkrijgen en het behouden van een gezond gebit door de geheele bevolking, door:

1. een band in het leven te roepen tusschen de verschillende vereenigingen, stichtingen en personen, die in Nederland tot voorkoming en bestrijding van tand- en mondziekten werkzaam zijn of daarbij belang hebben;
2. onderlinge samenwerking, overleg en besprekingen van de vraagstukken, die ten aanzien van tand- en mondziekten rijzen en van de maatregelen, die tot bestrijding daarvan kunnen dienen;
3. ondersteuning, in den ruimsten zin, van den strijd tegen tand- en mondziekten en van de voorzieningen ten aanzien van het slechte gebit; bevordering van de

- gelegenheid tot onderzoek van en tot voorlichting betreffende den toestand van het gebit;
4. bevordering van het tot stand komen van inrichtingen, waar de tandheelkunde op preventieven grondslag systematisch wordt uitgeoefend;
 5. bevordering van de scholing van tandartsen op sociaal-geneeskundig gebied;
 6. bevordering van de opleiding van de noodige hulpkrachten voor de preventieve tandheelkunde;
 7. andere wettige middelen.

Het merkwaardige van deze oprichtingsvergadering was, dat bij den aanvang een gedachtenwisseling ontstond over de vraag of het wel juist gezien was om in deze tijden, nu nergens meer geld voor beschikbaar was de stichting van deze Vereeniging tóch door te zetten.

Zeër terecht antwoordde de Voorzitter, *prof. Heringa*, en de groote meerderheid der Vergadering viel hem bij, dat juist daarom het meer dan ooit tijd was tot de oprichting over te gaan en dat men eventueel steentje voor steentje weer zou moeten opbouwen wat met het eventueel loslaten van de tandheelkundige zorg door overheidslichamen zou worden vernietigd.

Inderdaad!

De crisis in Rijks- en Gemeente-financiën dwingt tot de meest drastische bezuinigingsmaatregelen en daaraan valt in sommige Gemeenten ook de schooltandverzorging ten offer.

Ook de hoofdstad stelt voor, die Verzorging voortaan te laten vervallen en daardoor een post te bezuinigen van \pm f 95.000 en ofschoon door deskundigen er op is gewezen dat bij reorganisatie die post tot \pm f 40.000 valt te verminderen is het voorstel van B. en W. tot opheffing gehandhaafd.

Wanneer het aangenomen wordt *), verdwijnt een dienst

*) Terwijl wij dit schrijven is in den Raad van Amsterdam dit voorstel met 23—21 stemmen aangenomen!

die in ongeveer tien jaren moeizaam is opgebouwd en waardoor het daaraan bestede geld vrijwel is weggesmeten.

Men vraagt zich dus onwillekeurig af, hoe is dit mogelijk? Waar toch, ook thans nog, beduidende bedragen uitgetrokken blijven voor sociaal-geneeskundige hulp, is het dan noodig om juist een preventieve hulp bij uitnemendheid te gaan opheffen?

Waar de gemeentelijke polikliniek blijft bestaan, doet zich derhalve het merkwaardige feit voor, dat men wel een niet onaanzienlijk bedrag voteert voor het *repareeren* van de *verwaarloosde* monden van een *zeer klein deel* der bevolking, terwijl men een dergelijk bedrag weigert voor het saneeren der monden van de *geheele* jeugd!

Wij meenen hieruit te moeten concludereen, dat de fout daarin schuilt, dat de betrokken autoriteiten niet voldoende doordrongen zijn van het belang van de zaak waar het hier om gaat en waardoor het juist in deze economisch moeilijke tijden logisch zou zijn met weinig geld te voorkomen, wat men anders later met veel geld zal moeten trachten te repareeren en dat dit verschijnsel alleen te verklaren is op grond van het feit, dat de opvoeding tot dit bewustzijn heeft ontbroken!

Wanneer de betrokken wethouder — zelf geneesheer — verklaart dat het hem wel spijt, maar dat toch ook wel gebleken is, dat de gevolgen van het verwaarloosde gebit voor de algemeene gezondheid niet zoo erg zijn, als men zich dat een aantal jaren geleden wel voorstelde, dan blijkt daaruit dat ook hier het juiste begrip voor het recht van bestaan van de schooltandheelkunde ontbreekt.

Want ook wanneer men volmaakt erkent, dat er in de „focal infection” theorie heel veel overdreven is, dan blijven er nog voldoende factoren over die schooltandverzorging (hetgeen nog niet altijd schooltandbehandeling behoeft te beteekenen) tot een eisch van den tijd maken.

Wil men dit echter algemeen erkend zien, dan zal in dit opzicht — naar thans blijkt — nog zeer veel opbouwend

werk moeten worden verricht, opdat deze maatregelen niet een toevallige goedgeefscheid blijven van de een of andere gemeente, die zij naar believen weer ophieft, maar een uitvloeisel zijn van de goed gefundeerde overtuiging van de overgrootte meerderheid der bevolking!

Wanneer men deze kwestie in dit licht beschouwt, dan wordt het duidelijk hoe opportuun de oprichting der nieuwe Vereeniging is geweest en ook dat haar eerste en belangrijkste taak zal moeten zijn: de propaganda voor een goed onderhouden mond!

Zij zal dat niet kunnen doen zonder den steun en de voorlichting der deskundigen en hier is een belangrijke taak voor de tandartsen weggelegd. Niet alleen dat de betreffende Commissies van onze Maatschappij, meer dan voorheen, door het verzamelen en verspreiden van materiaal deze voorlichting zullen moeten verschaffen, maar ook de tandartsen individueel kunnen er in hunne resp. praktijken ruimschoots het hunne toe bijdragen om de zoo noodzakelijke begrippen van een behoorlijke mondhygiëne beter te laten doordringen.

Men beseffe dat het hier gaat om een voornaam volksbelang, waaraan wij dan toch in de allereerste plaats zullen moeten medewerken en zelfs wanneer er mochten zijn die deze dingen alleen kunnen zien in het enge kader van het eigen belang, zal men moeten begrijpen dat de toekomst van het ontstellend grootte aantal jonge tandartsen staat en valt met een geweldige vermeerdering van de vraag naar hulp!

In ieder geval zal men zich dus door de afbraak hier en daar niet mogen laten ontmoedigen, maar integendeel met vernieuwde krachten met den opbouw voortgaan, de fouten van het verleden trachten te verbeteren en met eerlijke overtuiging en gezond enthousiasme verder werken aan het doel van de nieuwe Vereeniging:

De bevordering van de zorg voor het verkrijgen en het behouden van een gezond gebit voor de geheele bevolking!

N.